

„Grijp toch

DE KANSEN!”

Onlangs hoorde ik iemand kritiek uitoefenen op de woorden, die ik hier boven aanhaalde. Hij vatte ze zóó op, dat God ons slechts de kans zou geven om zalig te worden en dat het van onszelf zou afhangen, of die kans tot werkelijkheid werd. Wanneer we ons echter de eindregels in gedachten roepen van het hier geciteerde versje, dan begrijpen we, dat de bedoeling een andere is. „Slechts wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal eeuwig bestaan.” Het handelt hier dus niet over onze zaligheid, doch over de vruchten van ons geloof. En zoo opgevat geloof ik, dat we in deze dagen elkaar als Christenen wel zeer mogen opwekken: „Grijp toch de kansen!”

Immers, wanneer in het leven alles van een leien dakje gaat, heeft de mensch niet zooveel behoefte aan een houvast buiten zichzelf. Dan kan hij zich aardig goed alleen redden. Maar wanneer niet slechts de wereld rondom hem, maar ook zijn eigen wereldje dreigt ineen te storten, wordt dit anders. En als hij dan naast zich iemand ziet, die er precies zoo slecht aan toe is als hijzelf, doch die daarbij blijk geeft van een rust, die hijzelf te zeer mist, dan bestaat de mogelijkheid, dat hij gaat vragen naar de oorzaak van deze zoo geheel andere levenshouding. En dit op zichzelf reeds is voor dien ander een kans om te mogen getuigen van hetgeen God beteekent in zijn leven.

Wel zeer bijzonder denk ik hier aan onze gemobiliseerden. Zij komen in een geheel andere omgeving, dan ze thuis gewend waren. Dit beteekent voor hen een gevaar of een kans. Een kans om te laten zien, wie ze zijn. En dan is het ongetwijfeld al heel veel wanneer ze trouw blijven aan de gewoonten en de levenssfeer van thuis. Doch daarmee zijn de kansen niet uitgeput. Want deze trouw kan beperkt blijven tot de uiterlijke dingen. En het komt aan op het innerlijke, nu meer dan ooit. Ik denk ook aan de vele vrouwen, die nu een dubbele taak te vervullen kregen. En voor wie dit soms zoo heel moeilijk is.

Maar ik denk ook aan de velen, wier leven uiterlijk ongeschokt bleef. Misschien is voor haar het gevaar, dat ze de kansen, die haar nu gegeven worden, onbenut laten nog wel het allergrootst. Ik wil niet be-

weren, dat de meesten van haar onwillig zullen zijn, om iets mee te dragen van den last, die anderen drukt, doch wel, dat daarbij zoo gauw heel veel van onszelf op den voorgrond treedt. Klaar te staan voor anderen en daarbij werkelijk onszelf geheel uit te schakelen, heusch, dat is zoo gemakkelijk nog niet.

— Een kans om te getuigen van hetgeen God beteekent in ons leven. — Als we deze woorden zoo zien staan, schrikken we dan niet terug? Want immers: wie zijn wij, om dit heerlijke aan een wereld, die in angst en verwarring dreigt onder te gaan, te toonen? Wij, die immers van onszelf even angstig, even verward zijn als wie van onze naasten ook! En wie ben ik, dat ik een woord van opwekking durf zeggen tot anderen? Ik, die immers eigen ontrouw en eigen wankelmoedigheid maar al te goed ken! Neen, ik zou beter doen

met te zwijgen en wij allen, die ons Christenen noemen, zouden beter doen ons geloof te bewaren voor eigen, intiem kring, wanneer het hierbij ging om wat wijzelf vermogen. Uit en in onszelf, zooals ik me herinner, dat mijn grootvader placht te zeggen in zijn gebed. Doch daar gaat het nu juist niet om! Het gaat om de kansen, die God ons wil geven. En als Hij ons kansen geeft in betrekking tot de komst van Zijn Koninkrijk, dan geeft Hij ons tegelijk de kracht, die we behoeven om die kansen te gebruiken. Dan is het eenige dat we te doen hebben: stilte achter Hem aan te gaan. En het eenige, dat we te vermijden hebben: ongehoorzaam te zijn en onze eigen belangen hooger te schatten dan het werk, dat Hij voor ons te doen heeft.

Schenke Hij ons de rustig-makende zekerheid, dat ook deze tijden van angst en onrust in Zijn hand zijn. Dat Hij Zijn Koninkrijk doet komen, ook nu. En doe Hij ons de vreugde smaken om door Zijn kracht eeuwigheidswerk te mogen verrichten.

J. M. W.-W.

ONDEUGENDHEDEN

op postzegels

In den vorigen jaargang werd al eens de aandacht gevestigd op fouten op postzegels.

Dáár betrof het onopzettelijke afwijkingen door de ontwerpers.

Het is misschien wel interessant ook eens te wijzen op opzettelijkheden van teekenaars, die soms den vorm aannemen van niet onbedenkelijke ondeugendheden.

Prof. Von Kaulbach kreeg in 1911 opdracht, ter gelegenheid van den negentigsten verjaardag van Prinsregent Luitpold van Beieren een tweetal jubileumseries te ontwerpen.

Hij schijnt niet bepaald een vriend van zijn vorst geweest te zijn.

Wel gaf hij een paar groote fleurige zegels, met de baardige beeltenis van den jubilaris, omgeven door bladerkransen, maar wie ze nauwkeurig bekijkt ziet uit de lauwerkransen overal de koppen van spotduiveltjes opduiken; de catalogus omschrijft ze goed typeerend als: Spottköpfe mit bierseligem Ausdruck!

In afbeelding 1 geef ik eerst de twee zegels op ware grootte, en daaronder, tweemaal vergroot de gedeelten waar het om gaat, waarbij pijlen u nog verder den weg wijzen.

Iets verder nog ging de Servische teekenaar G. Jovanovic, die in 1904 de herdenkingszegels ontwierp, die uitgegeven

werden ter gelegenheid van de honderdjarige onafhankelijkheid.

Zoo op het eerste gezicht is er niets bijzonders te bespeuren: tusschen de jaartallen 1804—1904 in een medaillon de nieuwe koning Peter I, (rechts) en zijn voorganger Alexander. (links)

Legt men echter het zegel op den kop, dan komt volkomen duidelijk naar voren het doodsmasker van Alexander, die het jaar te voren vermoord werd, volgens geruchten op instigatie van Peter!!

Afbeelding 2 geeft het bedoelde zegel eerst weer gewoon, op ware grootte, daarnaast kopstaand, vergroot, het gedeelte waar het om gaat. De witte driehoek accentueert nog duidelijker het doodsmasker, dat, als men het eenmaal gezien heeft, voor goed in 't oog springt.

Ondeugend ook was de teekenaar die de Engelsche zegels met de beeltenis van koning Eduard VII (1902/10) ontwierp, en in het gezicht, op de manier van een zoekplaatje, een danseresje verwerkte; tijdgenooten zagen hierin een zinspeling op de bekende ontvankelijkheid van dien vorst voor vrouwelijk schoon!

Onschuldiger, meer als een speelsch grapje, is de teekening voor Pruisische postzegels van Von Schilling te beschouwen. (1861.)